

Beckettska luff-a-likes

När blir det snart?

av ensemblen

Scen: Mittiprickteatern, turné

Ort: Stockholm

Regi: Josefin Lennström

Koreografi: Rebecka Teper

Scenografi: Anna Sigurdsdotter

Musik: Anders Nyström

Kostym: Anna Sigurdsdotter

Medverkande: Henrik Gustafsson och

Magnus Munkesjö

RECENSION/BARNTEATER.

Om man skalar bort allt som gör Becketts I väntan på Godot så tråkig, alla textupprepningar med kluriga anspelningar, då kan man komma fram till en kärna som barnets naiva men av sina föräldrar ofta aktualiserade fråga "När blir det snart?" Ungefär så har Mittiprickteatern gjort.

När blir det snart? är titeln på Mittiprickteaterns nya föreställning för förskolebarn. Rejält och genialt influerad av Becketts Godot kan den sägas ha förstärkt pojktigheten hos Vladimir och Estragon och ur den skapat Henrik Gustafssons och Magnus Munkesjös underbara Vladde och Risto. Hattar har de förstås – knallröda - en kubb och en

keps. Och till dessa rutiga västar under kavajerna och matchande flugor.

Men nån mystisk Godot väntar de inte på. Nej, dessa luff-a-likes är mest hungriga och väntar på att det kala trädet ska få löv och bära frukt – precis som den ständigt sömnige Risto drömt att det ska göra. Men när ska detta ske? Kanske om ett tag. Men hur långt är ett tag, undrar Risto? "Ett tag är lika mycket som två stunder" svarar Vladde.

Dialogen är alltså helt ny, men har i sin andemening helt samma frågeställningar som Godot om livet och existensen - fast lite konkretare och ur barnets perspektiv. Men där Beckett har några humoristiska inslag är humorn snarare ett huvudmål för Mittiprickteatern. Clownanlagen är framhävda och absurdismen manifesteras i en medryckande rimsång om saker man kan - eller kanske inte kan - äta. "Om man äter en strumpa / får man ludd i sin rumpa / om man äter en mus / kan den ha luddet som hus".

Fyraåringen i mitt knä guppar av skrott.

Och när Risto kämpar med att få av skon (för att han har sin klocka i den), och sen håller ut sand så att skon blir ett timglas, undrar jag vad Beckettpolisen skulle säga om denna uppsättning – som slår ett slag för den sceniska remixkulturen, utan att egentligen ha lånat särskilt mycket.

Men faktum är att om inte rättigheterna till Becketts manus bevakades så himla hårt, kanske vi skulle få se fler uttalade Beckettolkningar i stil med denna underbart befriande, där en tvåmannaensemble fullkomligt sopar banan med alla tidigare försök till underhållningshumor från två väntande snubbar i hatt vid ett träd.

Då skulle vuxenpubliken i stället för att somna på Stadsteatern, kunna ryckas med likt den inlevelsefulla förskolegrupp som ljudligt tick-tackade med i alla klockscener när undertecknad såg föreställningen i Rinkeby bibliotek. För det behöver ju inte ta tre timmar att säga att det är tråkigt att vänta - det räcker med 30 roliga minuter - och sen vill man ha det där äpplet.

Cecilia Djurberg

Inte Didi och Gogo - men Vladde och Risto möter förskolepubliken i tydligt och genialt Godot-inspirerade När blir det snart?. Där den som väntar på något gott faktiskt inte behöver vänta för länge. FOTO: MARTIN SKOOG